

STALKERĪ

Paul Finch

STALKERĚ

Paul Finch

2016

Copyright © 2013 by Paul Finch
Translation © 2016 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu STALKERS,
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers, Londýn 2013,
přeložila Zuzana Pernicová
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2016

ISBN 978-80-7498-170-8

Pro mámu a tátu, kteří mě neúnavně podporovali

PROLOG

Noc předtím se naposledy sešli, aby probrali plán.

Byli stoprocentní profesionálové. Každý dokonale znal svou roli. Neponechali nic náhodě; pečlivě prostudovali svůj cíl, zvážili všechny možné zádrhele a připravili se na ně. Klíčové bude správné načasování, ale jelikož si všechno nacvičili, neměli sebemenší obavy. Cíl se samozřejmě nemusí chovat vypočitatelně, takže mohou nastat potíže. Ale oni budou celou dobu navzájem v kontaktu přes telefon a zkušenost je naučila, jak přemýšlet za pochodu a v případě nutnosti improvizovat. Důležitá je taky trpělivost. Pokud by se dostali do příliš velkého časového skluzu a vynořily by se neočekávané komplikace, odpískají to a přesunou akci na jindy.

Nejlepší je počínat si jednoduše a bezpečně. A klíčem k úspěchu je všechno si předem rozplánovat – shromáždit všechny možné informace, vyhodnotit je a pak bleskurychle a precizně udeřit přesně v pravou chvíli. To už samo o sobě přinášelo uspokojení z dobře odvedené práce, kterému se máloco vyrovnalo.

Ještě párkrát si všechno prošli a pak si dopřáli drink – třicet let starou whisky Glen Albyn, kterou si koupili za honorář z předešlé akce. Při popíjení zlikvidovali všechny materiály, které během příprav nashromáždili: spisy, načrtnuté plánky, fotografie, časové rozpisy, audio nahrávky, flash disky plné snímků pořízených mobily a digitálními fotoaparáty. Všechny ty předměty naskládali do krbu na hromadu polen, polili je benzínem do zapalovačů a nechali shořet na popel.

Pokud by se něco přece jen zvirtlo a museli by začít znovu od začátku – sledovat cíl, shromažďovat informace –, udělali by to bez řečí a bez odmlouvání. Zakládali si na profesionalitě, neusnadňovali si práci. Navíc si díky svému soustředěnému přístupu beztak uchovávají většinu důležitých poznatků v paměti. Zatím museli akci odsunout pouze jednou a při druhém pokusu šlo tehdy všechno mnohem snáz než při prvním.

Zatímco se dívali, jak dokumentaci stravují plameny, poplácali se po ramenou a zvedli skleničky v přípitku. Připili si na štěstí, které ani nebudou potřebovat, a na úspěšný lov, který je baví stejně jako jeho příprava. Vypili skoro celou láhev whisky, ale pokud se ráno probudí s kocovinou, je to jedno, protože k akci dojde až v podvečer. Do té doby se zase dají do kupy. Byli ve skvělé formě, mistři ve svém oboru, skvěle naolejovaný stroj. A pochopitelně jim hrálo do karet, že cíl nemá o ničem potuchy a ráno bude vstávat v domnění, že začíná další obyčejný den.

Takhle uvažuje většina žen. A často se jim to vymstí.

1. KAPITOLA

Páteční večery v Londýně v sobě měly cosi od podstaty pohodového.

Zvlášť příjemné byly koncem srpna. Když se přiblížila a pak minula pátá a minutová ručička se obloukem vytrvale pracovala k šesté, přímo jste cítili, jak se město pod měkkou uprášenou oblohou uvolňuje. Ulice kypěly ruchem a hlukem stejně jako jindy – řeky dopravy proudily a burácely, po chodnících se hemžili chodci –, ale rozmrzelost se vytratila. Lidé pořád ospíchalí, to ano, jenže teď ospíchalí někam, kde chtěli být, a ne z povinnosti.

V kancelářích banky Goldstein & Hoff v šestém patře budovy Branscombe Court, v samém srdci nablýskané City, měla přesně tenhle pocit Louise Jenningsová. Ještě tak deset minut, než dotáhne papírování, a pak oficiálně začne víkend. Už se ho nemohla dočkat. V sobotu ráno si půjde zajezdit na koni a odpoledne si vyrazí koupit něco na sebe, protože večer jdou na večeri rotariánů. Neděli příjemně prolenoší, a jestli meteorologům vyjde předpověď, mohli by strávit celý

den na zahradě nebo vypadnout na výlet do kopců v Chilterns.

Formálně Louise zastávala post sekretářky, ale ten popis byl zavádějící. Ve skutečnosti vedla celou kancelář: řídila několik dalších zaměstnanců, většinu pracovní doby trávila ve své samostatné místnosti a jejím přímým nadřízeným byl Malcolm Forester, ředitel oddělení rizik. Vydělávala přes čtyřicet tisíc liber čistého ročně, což na třicátnici s maturitou ze střední školy na předměstí Burnt Oak nebylo vůbec špatné, a těšila se velké oblibě u většiny zaměstnanců firmy, obzvláště u mužů – i když za to dost možná vděčila nejen intelektu, ale taky hezké postavě, dlouhým světle zrzavým vlasům a velkým modrým očím. Ne že by jí na tom záleželo. Byla zadaná; s Alanem se vzali před šesti lety a předtím spolu tři roky chodili. Ale těšilo ji, že se mužům líbí. Manžel na ni byl pyšný, a dokud zůstávalo u pohledů, nic nenamítala. Upřímně řečeno, využívala hezký zevnějšek jako zbraň. Ve finančním sektoru se nevyskytuje moc lidí jednoho či druhého pohlaví, o kterých by se dalo říct, že jsou „pokrokoví“. Vládne tu patriarchální duch: ženy sice mají šanci dosáhnout na vlivné posty, ale žádá se od nich, aby se chovaly a vypadaly žensky. Když Louise mířila na první pohovor u Goldsteina & Hoffa, Alan jí důrazně nakázal, ať nasadí nejtěžší kalibr – elegantní upnutou sukni, přiléhavou halenku s hlubokým výstřihem a boty na vysokém podpatku. Získala díky nim zaměstnání a od té doby se staly její pracovní uniformou.

Pochopitelně je svým způsobem ponižující uvědomovat si, že za úspěch v životě vděčíte kráse, ale krása nebyla jediný důvod. Louise měla i dobrou kvalifikaci. Jenže tu má spousta jiných žen, takže se každá výhoda počítá.

Vypadla z práce těsně po šesté a přeběhla ulici do baru U Šíleného Jacka, kde na ni čekaly její tři podřízené, Simone, Nicola a Carly – těm dala velkorysý „čistě jen páteční“ rozchod už v půl páté.

Někdejší „ginový palác“ z Dickensových časů zrenovovali a zmodernizovali, ale nádech bývalé atmosféry si uchoval. Za tradičním vstupem ze dřeva a skla se rozkládal tlumeně osvětlený interiér se stoly v několika úrovních: kam oko dohlédlo, všude samé trámy, dřevěné obložení a odkryté cihlové zdi. Jako každý pátek touhle dobou pukal bar ve švech; hulákající okravatované zákaznictvo div nevypadávalo ze dveří. Vevnitř vládl neskutečný bengál. Řehot, až se stěny třásly, do toho cinkání sklenic a rachot židlí a stolů postrovaných po podlaze z dubových prken. Samozřejmě by mohlo být i hůř: Louise ke Goldsteinu & Hoffovi nastoupila ještě před zavedením protikuřáckého zákona a tehdy se tu převalovala mračna kouře, že přes ně skoro nebylo vidět.

Čtyři mladé ženy se usadily v koutě v zapadlém rohu. Daly si salát a jako hlavní chod hranolky s kečupem a majonézou. Louise obezřetně vypila jen pár sklenek chardonnay. Nejen proto, že se slušelo a patřilo, aby jakožto nadřízená zachovávala umírněnost a dekorum, ale taky proto, že ji čekala jízda domů. Na tenhle odvázaný závěr týdne se všechny svorně těšily – až si budou moci dovolit drsné fórky, které byly v pracovní době (přínejmenším v Louisině doslechu) přísně zakázány. Tu a tam si k nim někdo přišoupl židli, kolegové přiopile flirtovali a kolegyně se s gusem dělily o pikantní klepy, které zrovna posbíraly. S pokračujícím večerem začaly jako obvykle padat všechny zábrany. V půl osmé do sebe Carly házela už šestý Southern Comfort s kolou a Nicola byla

zabraná do hovoru s jedním hezkým klukem z ostrahy. Dveře s ozdobným sklem se rozlétly a dovnitř se vhrnula další várka osazenstva City. Další pozdravy a výbuchy smíchu, další přívál decibelů. Vzduch začínal čpět potem a alkoholem. Louise se podívala, kolik je hodin, a usoudila, že je na čase vypadnout.

Předtím si ještě odskočila do suterénu na záchod. Dámské toalety se nacházely na konci krátké chodbičky spolu s dalšími dveřmi – na dvojích visela cedule „Pouze pro zaměstnance“, na jedněch „Páni“. Když vešla na ty dámské, bylo tam prázdko. Zavřela se do kabinky, vyhrnula si sukni a přidřepla.

A vtom zaslechla, že na toalety někdo vchází.

Čekala obvyklé tukaní podpatků mířící k nějaké jiné kabince nebo k zrcadlu nad umyvadly. Ale na vteřinu se rozhostilo ticho. A pak to uslyšela – pomalé dunění bot s plochou podrážkou, které má na nohou někdo hodně těžký.

Pár metrů popošel a zastavil se. Louise se přistihla, že napjatě poslouchá. Proč má pocit, že dotyčný stojí právě před jejími dveřmi? Sjela pohledem k podlaze. Ze svého úhlu pod dveře neviděla, ale bůhvíproč si byla jistá, že tam někdo je a špicuje uši.

Pohlédla na zástrčku. Byla zasunutá nadoraz.

Ticho vládlo ještě chvíličky, pak se kroky začaly vzdalovat.

Louise div nevydechla úlevou nahlas. Vynadala si, že hloupě vyšiluje. Není se čeho bát. Vždyť je jen kousíček pod tím hučícím úlem, ve který se každý pátek večer mění lokál U Šíleného Jacka.

Kroky umlkly.

Louise se znova zaposlouchala. Zašly do některé kabinky? Skoro určitě, ale neozvalo se klapnutí zavíraných dveří ani nezarachotila zástrčka. A když teď nastražila uši, zdálo se jí, že slyší oddechování – stálé a pravidelné, a přitom hluboké a drsné. Mužský dech.

Že by nějaký zaměstnanec, domovník nebo opravář? Chtěla si odkašlat, aby ho upozornila na přítomnost ženy, ale pak jí blesklo hlavou, že to není dobrý nápad. Co kdyby to *nebyl* zaměstnanec?

Oddechování neustávalo a toaletami se znovu rozlehl dusot těžkých kroků na dlaždičkách. Síílil. Ať to byl, kdo to byl, přecházel podél řady kabinek.

Louise se bezděčně zahryzla do kloubu na ruce. Zastaví se zase před jejími dveřmi?

Nezastavil.

Minul ji a zamířil pryč. O vteřinu později se otevřely a zavřely vstupní dveře. A pak se rozhostilo ticho.

Louise vyčkávala. Pořád vládlo ticho.

Nakonec vstala, natáhla si kalhotky a upravila sukni, tichounce odsunula zástrčku a vykoukla ven. Celý prostor toalet pohledem neobsáhla, ale měla dojem, že je tam sama. Nadechla se, přeběhla ke dveřím, otevřela je a vpadla do chodbičky – a ztuhla uprostřed kroku. Napravo zahlédla, že dveře v půli chodby jsou pootevřené. Byly to jedny z těch „Pouze pro zaměstnance“ a za nimi se nesvítilo. Zůstala na ně zírat. Nepohnulo se v té škvíře něco? Neschovává se tam někdo a neoplácí jí pohled?

Vtom se dveře rozletěly, až bouchly o zeď.

Mladý muž, který z nich vykrácel, měl na sobě nažehle- né černé kalhoty a zaměstnanecké khaki tričko. Nesl umělo-

hmotný tác plný čistoskvoucího, ještě mokrého nádobí. Když se jí všiml a došlo mu, že se ho lekla, omluvně se zakřenil. „Pardon, slečno.“

Odklusal po schodech nahoru do baru.

Louise se s rukou přitisknutou k srdci odvážíla popojít a nakouknout za pomalu se zavírající dveře. Ústily do tmavé chodby. Z jedné strany byla zarovnaná krabicemi, z druhé se vcházelo do několika osvětlených místností. Na protějším konci byl východ do zadní uličky. Chodbou se každou chvíli mihl někdo z personálu.

Louise se s pocitem, že jí asi přeskočilo, vrátila po schodech nahoru k ostatním.

Když konečně s aktovkou v ruce vypochoďovala z baru, bylo už skoro osm. Za pět minut došla ke stanici metra Bank a trasou Central Line dojela na Oxford Circus. Tam přestoupila na linku Bakerloo.

Sjela po eskalátoru a až dole si uvědomila, že kolem není ani noha. Kdykoli jindy by to bylo s podivem, ale v pátek večer cestuje většina lidí do centra, ne opačným směrem. Klenutý průchod zel prázdnotou, ale po několika metrech se Louise zazdalo, že vzadu za sebou zaslechla kroky. Zastavila a nastražila uši, ale už nic neslyšela.

Došla na nástupiště. I tam bylo pusto prázdno. Jen průvan přivál po lesklých kolejích kus zmuchlaného papíru. A vtom ty kroky uslyšela znova – zřejmě se blížily. Nervózně se ohlédla. V průchodu zatím nikoho neviděla, ale příchozí se určitě každou chvíli objeví.

Jenomže se neobjevil. A kroky umlkly. Skoro jako by vyčítal, že ho vyhlíží.

Za zády jí přihřměl do stanice vlak podzemní dráhy.

S úlevou nastoupila.

Na nádraží Marylebone, kde už byly cestujících houfy, si koupila večerní noviny, a než nasedla do vlaku do High Wycombe, stačila do sebe ještě hodit kávu. Bylo ani ne půl deváté. Neměla kam spěchat – Alan, majitel vlastní pojišťovací společnosti, trávil páteční podvečery na golfu a zdrží se v klubovém baru dlouho přes jedenáctou –, ale i tak bylo příjemné vědět, že je za chvíli doma. Dívala se, jak za okénkem vlaku ubíhá krajina. Bezútěšná západolondýnská předměstí postupně vplynula do lesů a polí. Rychle se smrákalo; když po pětadvaceti minutách vystoupila v Gerrards Cross, byla už venku tma jako v pytli.

Zase se ocitla o samotě a v hlubokém tichu. Strach jí to nenahánělo, bylo to tak vždycky. Gerrards Cross bylo typické venkovské městečko, jakých jsou v okrese South Bucks spousty; tak maličké, že mělo blíž k vesnici. Patřilo k nejdražším adresám mimo Londýn a podobně prestižní končiny neholdují hlučnému nočnímu životu, dokonce ani v pátek večer. Hlavní třída, která městečko protínala, se sice mohla pochlubit řádkou barů a restaurací, ale byly to samé elegantní podniky, jejichž práh nikdy nepřekročil žádný flamendr nebo ožrala.

Louise vyšla z nádraží, které zůstávalo na noc bez personálu, a po cestě lemované živými ploty zamířila k parkovišti. Železniční stanici Gerrards Cross postavili v terénním zářezu hluboko pod úroveň městečka, takže parkoviště působilo i v nejrušnější denní dobu potemněle a odlehle. Když k němu Louise scházela strmou pěšinou, všimla si, že některé lampy nesvítí, asi byly rozbité. A kdyby jen to – jakmile dohlédla na parkovací plochu, zděsila se, že její auto zmizelo.

Zaraženě ztuhla na místě, ale nakonec ho přece jen spatřila. Zůstalo tu úplně poslední a parkovalo v nejvzdálenějším koutě pod skloněnými větvemi starého kaštanu. Kvůli porouchaným lampám tonul ten konec parkoviště v hustém přítmí. Znovu vykročila.

A znovu uslyšela kroky.

Strnula a ohlédla se přes rameno.

Pěšina se stáčela, takže Louise dohlédla stěží na dvacet metrů. Nikde nikdo a kroky náhle ustaly.

Šla dál, ale nepřestávala se ohlížet. Nad živým plotem se černala šikmá střecha nádražní budovy. Za ní, o kus výš, probleskovala světla na balustrádě mostu. Možná prve slyšela někoho, kdo šel pěšky přes most. Ale ani teď tam nikoho neviděla.

Vydala se napříč parkovištěm, které mělo dobrých dvě stě metrů na délku a padesát na šířku. Zprava ho ohraničovalo husté křoví. Louise připadalo, že v něm zaslechla šramot, zapraskaly větvičky a zašustilo listí, jako by se tamtudy něco prodíralo. Určitě nějaké zvíře, přesvědčovala se. Tady na venkově se to jen hemží jezevci a liškami, zvláště v noci.

Vtom zahlédla postavu vsedě opřenou o kmen kaštanu.

Zarazila se uprostřed kroku a po zádech jí přešel mráz.

Že by nějaký tulák? Pobuda? V takhle prominentním městečku na bezdomovce hned tak nenarazíte. Dřepěl celý schoulený a otrhaný, na sobě umolousaný starý kabát, ze kterého ve větru povlávaly cáry.

Pak jí došlo, co to vlastně vidí.

To rozdrbané schoulené cosi dřepící u paty stromu byl prachobyčejný pytel na odpadky napěchovaný smetím a starým papírem.

Vynadala si, že už zase blázní, a spěchala dál.

Auto se ztrácelo v přítmí. Strana u řidiče se skoro opírala o křoviska a v té úzké mezírce byla tma úplná. Ale Louise navzdor všemu toužila být co nejdřív doma. Těmi pitomými, nemsmyslnými obavami děsí sama sebe. A tak neváhala, sebrala odvalu a s klíčky připravenými v ruce došla ke dveřím řidiče, i když ji z blízkosti houští mrazilo v zádech. Ale už tam nic nešramotilo, a i kdyby ano, tak co? Je přece léto. Nejspíš tam hnízdí ptáci. A nedaleko odtud v Packhorse Common lidé tu a tam zahlédnou vysokou.

Odemkla vůz, hodila aktovku na zadní sedadlo a posadila se za volant. Co nejrychleji nastartovala a rozjela se.

Vyjela z Gerrards Cross a zamířila po okresce 461 na jih směrem ke Slough. Ve Stoke Poges odbočila doprava a pokračovala dál úzkými nečíslovanými silničkami. Byla větrná, ale teplá noc, a tak si pootevřela okénko. Ve světle reflektorů se třepotaly můry a hmyz. Kus vpředu se zablýskly oči kočky přebíhající vozovku. Ve Farnham Common uhnula na jih k Burnhamu. Stromořadí udělalo ze silničky tunel a větve se jí proplétaly nad hlavou jako prsty.

Pomaloučku se uklidnila. Už jen pět kilometrů a bude doma, v bezpečí a pohodlí.

Jenže vtom se ozvala ohlušující rána a Louise ztratila nad autem kontrolu. Zhouplo se a smýklo sebou přes silnici, až se jí pod rukama protočil volant. Dupla na brzdu a vůz s hrůzostrašným zakvílením prudce zastavil.

Když konečně znehybněl na krajnici, zůstala chvíli ustrunule sedět. Tichem se neslo jen lupání chladnouceho motoru. Pak vyskočila ven.

To, co spatřila, jí vyrazilo dech: obě přední pneumatiky

visely z ráfků rozervané na kusy. A zadní jakbysmet. Byly do slova na cáry, zpod kterých trčely chuchvalce zpřetrhaných kordových vláken. Obcházela auto kolem dokola; nešla jí do hlavy ta neskutečná směla. Ještě nikdy neměnila kolo, ale asi by to zvládla – jenomže tady uprostřed lesů, a pozdě večer? Ne že by na tom záleželo; čtyři rezervy s sebou stejně neměla.

Zašátrala v kapse saka po mobilu. Musí zavolat Alanovi. Je v golfovém klubu a určitě dost pil, takže nemůže řídit, ale snad se tam najde někdo, kdo by pro ni zajel. A i kdyby ne, Alan už si bude vědět rady.

Vtom si všimla něčeho dalšího.

Už držela telefon v ruce, ale prst jí na něm zkameněl.

Asi čtyřicet metrů za autem se na vozovce v pruhu měsíčního světla něco lesklo. Pomalu k tomu vykročila, ale v půli cesty se zarazila.

Byl to „jezek“ – tedy aspoň myslela, že se tomu tak říká. Takový ten pás s hroty, kterým policie zastavuje prchající bankovní lupiče. Někdo ho narafičil napříč přes silnici.

Louise se roztrásla po celém těle. Otočila se na podpatku a vyrazila zpátky k autu. Udělali to chuligáni, nějaká banda pitomeček, co nevědí, jak jinak ubít čas? Anebo je za tím něco horšího? Zakázala si na tu druhou možnost myslet a už vůbec si nedovolila rozhlížet se po neosvětlené pustině všude kolem. Dotápala k vozu a otevřela dvířka.

Na moment zvažovala situaci. Na holých ráfcích samozřejmě jet dál nemůže. Ale může se zamknout vevnitř. Ano, to udělá. Zamkne se v autě a přivolá pomoc. Nasedla za volant, zabouchla dvířka a natáhla ruku k zamykání, jenže vtom vycítila, že vedle ní někdo sedí.

Pomalou pootočila hlavu.

Dřepěl na sedadle spolujezdce, zřejmě vlezl do auta v nestřeženém okamžiku, kdy její pozornost odvedl ježek na silnici. Byl mohutný a celý v tmavém – měl neforemné kožené sako a pod ním mikinu s kapucí, momentálně shozenou na záda. Vlasy mu už řídly a zpod nich jako ucha od džbánu trčely obrovské uši. Zato nos mu scházel – místo něj se černala jen chrupavčitá díra – a zrovna tak mu chyběla oční víčka. Zbytek obličeje tvořila změť naběhlých zarudlých jizev.

Louise nabírala dech k jekotu, ale připlácl jí přes pusku dlaň v kožené rukavici. Druhou rukou v rukavici ji chytil pod krkem.

A začal ji škrtit.

2. KAPITOLA

Bylo to typické Bermondsey – vrakoviště, opuštěné budovy, odpadky, všude samé graffiti.

Heck si za jízdy zamračeně prohlížel okolí a říkal si, že jeho otlučený Fiat Brava do těch zchátralých končin dokonale zapadá. Někde nalevo tekla řeka, na její přítomnost upozorňovaly jeřáby a přístavní věže. Napravo stála u silnice řada zabedněných domů. Na obrubníku dřepěla bezdomovkyně s necudně roztaženými koleny a popíjela z láhve laciné víno. Vepředu se proti břidlicově šedému nebi rýsovaly zpustlé výškové budovy – ponuré obdélníky z flekatého betonu a rozbitého skla.

Heck jel dál, příliš utahaný na to, aby se pochmurnou scénérií nechal deptat.

Z domluveného místa schůzky se vyklubala křižovatka poblíž nízkého železničního viaduktu. Ze všech stran ji ohraničovaly ploty z vlnitého plechu a tyčila se nad ní populiční lampa s rozbitou žárovkou. Plácek po levé straně vysypaný úlomky cihel se nabízel jako vhodné parkovací místo,

ale Heck ho minul a pečlivě se rozhlížel kolem. Nikde nikdo, což ho vzhledem k času – bylo za deset minut šest – nijak nepřekvapilo. Dorazil na schůzku s předstihem a v takhle časné nedělní ráno se v těchhle opuštěných končinách nikdo potulovat nebude. Projel pod viaduktem a pokračoval ještě asi tři sta metrů, než narazil na díru v plotě a za ní sežehlý plácek, kde se dalo otočit. Pomalu se vracel.

Na křižovatce teď stálo auto. Hnědé bentley, o které se opíral vysoký štíhlý muž a četl si *Nedělní sport*. Byl v černém obleku a vlasy měl odbarvené do nepřirozeného blond odstínu. Když Heck vůz a toho muže uviděl, v duchu zaúpěl. Upřímně řečeno, od téhle schůzky si moc nesliboval. Vzkaz na záznamníku v kanceláři byl stručný; dotyčný mu jen oznámil, že má informaci, která by mu mohla připadat užitečná. Pak udal místo a čas a zavěsil. Heck posléze vystopoval hovor do telefonní budky v jižním Londýně. V posledních měsících mu podobných tipů přicházely desítky, ale tentokrát při své únavě přestal uvažovat racionálně – říkal si, že se třeba dočká průlomů už jen proto, že si ho zaslouží.

Povídali, že mu hráli. Další marná naděje.

Zastavil na protější straně křižovatky a vystoupil z fiatu. Věděl, že vypadá příšerně; byl groggy, tvář měl popelavou a neoholenou, sako a kravatu pomačkané, košili potřísněnou nočním kafem.

S rukama v kapsách zůstal stát na opačné straně silnice. Vysoký blondák, který se jmenoval Dale Loxton, vzhlédl od novin. Takhle zblízka mu elegantní vzhled kazila ošklivá zubatá jizva na levé tváři a hadí hlava s vyceněnými zuby vytetovaná ze strany na krku. Na rukou měl černé kožené rukavice.

Heck zahlédl, že se z úkrytu po jeho pravici vyloupila další postava. Lennie Asquith, řečený Cvok, byl statný a vypadal tak trochu jako lidoop. Taky měl na sobě černý oblek a kožené rukavice, ale s upraveným oblečením kontrastovaly dlouhé mastné zrzavé vlasy a tvář zbrázděná jizvičkami po akné. Ani jeden z těch dvou se neusmíval.

„Vy jste ale komediální duo, co?“ utrousil Heck.

Loxton složil noviny. „Pan Ballamara by si s vámi rád popovídal.“

„A já bych se zase rád vrátil domů a našel tam Jessicu Albu, jak mi chystá snídani jenom v zástěře a lodičkách na podpatku. Jaká je asi šance, že mi to vyjde?“

„Bude to jenom takový krátký pokec,“ řekl Loxton a otevřel zadní dvířka Bentleye.

Asquith došel skoro až k Heckovi, založil si svalnaté paže na mohutné hrudi a zůstal stát nehybně jako skála. Heck věděl, že nemá na vybranou. Ne že by se mu do toho chtělo. Dokonce i „krátký pokec“ s Bobbym Ballamarou se často nepěkně zvrhl.

Nasedl do vozu a Loxton za ním zabouchl dvířka. Interiér vozu byl luxusní, samá voňavá kůže a leštěné dřevo. Ballamara, jako obvykle oblečený v dokonale padnoucím proužkovaném obleku, s košilí a kravatou z růžového hedvábí a růžovým kapesníčkem vykukujícím z kapsy saka, si četl *Times*. Byl už postarší, tak kolem šedesátky, měl krysí tvář, nakrátko ostříhané bílé vlasy a tenoučký bílý knírek. Vypadal jako obyčejný byznysmen, dokud jste se mu nepodívali do očí. Ty byly šedé, mrtvolně ploché a studené jako led.

„Tak tady vás máme, Hecku,“ řekl se slabounkým cockneyským přízvukem.

„Takhle mě oslovují kamarádi. Pro vás jsem detektiv seržant Heckenburg.“

Ballamara se pousmál a složil noviny.

„Co po mně chcete?“ zeptal se Heck.

„Jak to jde? Pokročil jste nějak?“

Heck sáhl po uzlu na kravatě, aby si ho povolil, ale zjistil, že už ho povolený má; zplihle mu visel pod krkem. „Vypa-
dám na to snad?“

„Rozhodně netrávíte v práci málo času. To se vám musí
nechat.“

„Sledujete mě?“

„Tu a tam. Coby svědomitý plátce daní chci vědět, jestli se
moje peníze utrácí moudře.“

Heck nasadil teatrálně překvapený výraz. „Drogové kšef-
ty a prostituce se dneska daní?“

„Pokusme se zachovat přátelskou atmosféru, Hecken-
burgu.“

„To je návrh, anebo příkaz?“

Ballamarovi trošku povadl úsměv. „Tyhle drzé poznámky
vám možná získávají body u sekretářek na kriminálce. Ale
rád bych vám připomněl, že moje dcera je nezávěsná už dva
roky.“

„A já bych vám rád připomněl, že spousta dalších dcer je
taky nezávěsná stejně dlouho nebo ještě déle. A já za to ne-
nesu o nic větší osobní odpovědnost než za zmizení té vaší.“

„Pořád se tím případem zabýváte jen vy?“

„Dobře víte, že nemohu sdělovat informace o probíhají-
cím vyšetřování.“

Ballamara zamýšleně pokýval hlavou. „Takže odpověď
zní ano, zabýváte se tím jen vy. Z celé metropolitní policie
vyšetřuje zmizení mé dcery jeden jediný detektiv.“

Heck si povzdechl. Tohle už probírali snad stokrát. „Už nepracuju u metropolitní policie, pane Ballamaro. Jak dobře víte, jsem v Národním kriminálním útvaru. Máme k dispozici mnohem méně lidí a vyšetřujeme zločiny spáchané nejen v Londýně, ale i ve zbytku Anglie a Walesu. Na tom, co říkáte, ale něco je. Tak proč nepošlete stížnost veliteli Laycockovi do Scotland Yardu? Věřte mi, že bych posily bral. A jestli je to všechno, tak mě teď omluvte, mám za sebou celonoční sledovačku, ještě budu tak šest hodin vyřizovat papírování a pak se chystám zalézt do postele.“

Otevřel dveře a chtěl vystoupit, jenže za nimi stál Asquith a hned je zase přibouchl. Heck jen tak tak uhnul, aby mu okénko nenarazilo do obličeje.

„Heckenburgu, něco byste o mně měl vědět,“ řekl Ballamara. Prohodil to ležerně, jako neškodnou poznámku. Ale ploché šedé oči mu ztvrdly, takže připomínaly spíš mince. „Vlastnoručně jsem do základů silničních mostů pohřbil poldy, co byli mnohem tvrdší, mnohem chytřejší a stáli v potravním řetězci mnohem výš než vy. Myslíte, že se nechám oblbovat od nějakýho podřadnýho chcípáka a nehnu ani prstem, zatímco moje dcera bůhvíjak trpí?“

Heck si zamnul čelo. „Dělám, co je v mých silách.“

„To nestačí.“

„Teoreticky vlastně žádný případ neexistuje, je vám to jasné?“ Heck se na něj zadíval co nejupřímněji. „Už jsem vám to říkal. Vaše Noreen zmizela. Mrzí mě to, ale bylo jí devatenáct, byla už dospělá. Měla peníze a byla samostatná – dost dobře se nedá označit za zranitelnou. Musíte připustit možnost, že třeba zmizela úmyslně.“

„Byla s kamarády ve West Endu,“ připomněl mu Balla-

mara. „Společně si vyrazili jako každou sobotu večer. Vzala si akorát kabelku a těch pár hadříků, co měla na sobě. Příštího dne jsem jí osobně prohledal byt. Skříně byly pořád plné oblečení. Prokristapána, zůstaly tam cestovní tašky, v šuplíku se pořád válel pas.“

Heck nevěděl, co na to říct. Tuhle debatu spolu vedli do úmoru a gangster přesvědčoval už dávno přesvědčeného. Heck taky věřil, že se Noreen Ballamarová stala obětí trestného činu, takže omílat oficiální verzi pro něj byl únavný a nevděčný úkol.

„Heleďte, Ballamaro,“ řekl nakonec. „Musíte pochopit, že –“

„Pane Ballamaro, když už si potrpíme na formality.“

„Pane Ballamaro, mě přesvědčovat nemusíte. Jenže jelikož se nenašlo tělo, místo činu ani žádné důkazy, že vůbec k nějakému zločinu došlo, je to bez šance. Momentálně můžeme Noreen jen vést jako pohřešovanou osobu.“

„A co ty ostatní?“

„O těch platí totéž. Chybí důkaz, že by spolu ta zmizení nějak souvisela.“

„Ale nebyla by to sakra velká náhoda?“

„Podívejte se na to z odstupu. Každý rok zmizí tisíce lidí a jenom zlomek z nich za podezřelých okolností.“

Ballamara pokýval hlavou a usmál se. „Tak proč se teda vy, detektiv z oddělení sériových zločinů, zabýváte těmihle konkrétními čtyřiceti případy?“

„To se moji šéfové ptají taky.“

„Tohle mi nestačí, Heckenburgu. Chci odpovědi.“

„A co asi podle vás chci já?“

„*Je mi u prdele, co chcete!*“ Gangster se předklonil a za-

díval se na Hecka jako hladový vlk. Tvář mu zbledla do nezdravě bledého odstínu a Hecka ovanul mentol z jeho dechu. Když se zase ozval, promluvil tiše a výhrůžně: „Tak poslouchej, hošánku. Už mám těch keců plný zuby. Odteďka nemakáš jenom pro policii, ale taky pro mě. Za honorář považuj to, že pořád chodíš po světě s nepochroumanou páteří. A teď padej a dej se zase do práce, nebo ti poupravím ksicht tak, že tě nepozná ani vlastní máma.“

Dveře se jako na pokyn otevřely.

Asquith pomohl Heckovi vystoupit, ačkoli když vás někdo popadne zezadu za límec, není to zrovna pomoc, o kterou byste stáli. Dveře se zabouchly a Heck zůstal stát na silnici a mohl jen přihlížet, jak Asquith obchází auto a souká se na místo spolujezdce a Loxton si sedá za volant.

„Vy Noreen nehledáte?“ zeptal se Heck.

Loxton se na něj zamračil, jako by nemohl věřit, že policajt klade tak pitomou otázku. „To dá rozum, že hledáme.“

„A nechcete se podělit o nějaký vodítka?“

„Dale!“ křikl z auta Ballamara. „Vykašli se na toho podělanýho budižkničemu. Nemá na vybavování čas.“

Bentley vyrazilo po úlomcích cihel na plácku a v oblaku zvířeného prachu se odporoučelo. Heck by mohl Bobbymu Ballamarovi hodit na krk celou řadu obvinění. Jen za tohle ráno třeba z mrhání policistovým časem, výhrůžky smrtí, nezákonného omezení osobní svobody a tak dále. Jenže to byly prkotiny, a kdyby ho kvůli nim nechal zatknout, jen by ho to rozptylovalo od hlavního problému – zmizení osmatřiceti žen, která vyšetřoval už od roku 2010. A kromě toho by Ballamara a jeho poskoci, kteří podle svých slov pátrají na vlastní pěst, mohli být při vyšetřování užiteční, takže kdy-

by je naštvál, byl by sám proti sobě. A Ballamara by navzdory všemu chvástání policajta nejspíš nezabil. Byl to gangster ze staré školy. Surový parchant, který se neštítí násilí, a kdyby se mu zachtělo, klidně by z nějakého podobného ničemy vymlátil duši. Ale dodržoval gangsterskou etiku, takže v dnešní bláznivé době, kdy ozbrojení zabijáci klidně povraždí i děti, když se jim připletou do cesty, působil jako pozůstatek dávno minulých časů.

Heck se vrátil ke svému autu a zjistil, že přední pneumatika je splasklá. Vztekle si pomyslel, že se asi Asquith nebo Loxton nudili, zatímco mluvil s jejich šéfem. Ale pak si všiml rezavého hřebíku, na který nejspíš vjel, když se opodál na spáleništi otáčel. Naštvalo ho, že si za to může sám, a takhle utahaný rozhodně neměl náladu hmoždit se s výměnou kola, ale nezbývalo mu než z kufru vytáhnout rezervu.

A vtom se ještě ke všemu rozpršelo.

3. KAPITOLA

Kdykoli se Louise probrala, připadalo jí, že se probouzí z děsivé noční můry, jen aby vzápětí zjistila, že je to realita.

Nacházela se v kufru auta – poznala to podle vrčení motoru a ustavičného kolébání a drncání. Ruce měla svázané za zády, patrně plastovými pouty utaženými tak těsně, že se jí zařezávala do masa. Nohy zkroucené pod tělem ji krutě bolely a ve stísněném prostoru je nemohla natáhnout. Vládla tu tma a vedro k zalknutí; byla skrznaskrz propocená, ale přesto ji strachy mrazilo po celém těle. Netušila, jak dlouho už tady takhle leží. Připadalo jí to jako celé dny, ačkoli tak dlouho to být nemohlo – možná noc a den, nebo že by trochu déle? Každopádně byla vyprahlá žízní, žaludek se jí svíral hlady a vzduch nepopsatelně páchl, protože se přinejmenším dvakrát pomohla. Nic z těch strážní se ale nevyrovnalo ochromující hrůze z toho, co ji asi čeká.

Ústa měla přelepená izolační páskou omotanou kolem dokola hlavy, takže mohla stěží pobrekávat, natož aby se zmohla na křik. Taky oči měla zavázané. Jen matně si vyba-

vovala, co se přihodilo na té tiché venkovské silnici. Člověk, který ji přepadl, ji přidusil tak, že ztratila vědomí. (Pokud to vůbec byl člověk – pořád v duchu viděla ten ďábelský obličej.) Aspoň že ten okamžik hrůzy a bolesti netrval dlouho. Milosrdnou mdlobu však časem vystříдалo zdlouhavé trýznivé utrpení, které zakoušela teď. Už byla v téhle kovové rakvi uvězněna tak dlouho, že dokonce jednou nebo dvakrát usnula, i když hlavně proto, že v bdělém stavu sebou v jednom kuse zmítala až do úplného vysílení. Teď se zazmítala zase, a znova marně. Pod roubíkem se rozplakala. Kufr byl klaustrofobicky uzavřený a těsný – víko měla jen kousíček nad hlavou. Nemohla se pořádně rozmáchnout a kopnout do něj.

Snad potisící se jí myšlenky chaoticky rozutekly a snažila se vybavit si všechny ty protichůdné rady, jak se má žena chovat, když ji někdo přepadne a chce ji znásilnit. Přísahala by, že v televizi nějaký policajt prohlašoval, že se žena má rvát, škrábat, kousat – ale co když tím násilníka rozzuří? Někdo jiný tvrdil, že se má doprošovat, zdůraznit svou lidskou stránku povídáním o dětech a rodině. Jenže co když narazí na sadistu, který si rozkoš vychutná tím víc?

Byly to samozřejmě pusté teorie a Louise by v životě nezapadlo, že se ocitne v situaci, kdy je bude muset testovat. Dokonce i teď jí to připadalo neskutečné. I po šestatřiceti hodinách – usoudila, že mihnout to určitě není, takže už je asi neděle ráno – byla napůl ochromená šokem, malátná a žaludek se jí zvedal strachy. Přemítala o nejrůznějších důvodech, proč by ji někdo unášel, až se z toho znova zpotila. Nejvíce se utěšovala pomyšlením, že je i po tak dlouhé době pořád naživu. Zatím ji neznásilnili, neztloukli ani nezavraždili. Dokonce jednou zastavili – připadalo jí, že už hrozně dávno –, otevřeli

kufr a na chvíli jí sundali roubík. Kdosi, kdo za celou dobu nepromluvil ani slovo, jí strčil do pusy brčko a dopřál jí pár doušků vody. To přece musí znamenat, že v ní vidí víc než jen chvilkovou hračku, nebo ne? Zdálo se čím dál pravděpodobnější, že ji chtějí živou, i když se skoro bála doufat. Alan je bohatý a Goldstein & Hoff hrají první ligu v mezinárodním bankovníctví – přímo se nabízejí jako cíle žádosti o výkupné. Únosci si navíc dali velkou práci s nalícením pasti, do které ji lapili; nebylo to tak, že by po ní prostě někdo skočil a zatáhl ji do tmavé uličky. Zdlouhavé pronásledování celou tu cestu ze City a zastavovací pás na venkovské silnici, to byly jasné důkazy promyšleného plánu a předběžných příprav. Svým způsobem to znásobovalo její hrůzu, ale zároveň z toho čerpala naději, že je jen pěšák v nějaké vyšší hře. Netušila, jaká hra to může být – ne nutně finanční, protože bůhví, do čeho všeho se občas namočí elita ze City. Ale jestli nejde o útok čistě proti ní osobně, tak snad má jakous takous šanci vyváznout bez úhony...?

Vůz prudce zastavil.

Pneumatiky zakvílely a někdo s cvaknutím zatáhl ruční brzdu.

Louise rozechvěle naslouchala, jak motor ztichl a naráz se otevřely a zase zavřely dvoje dveře. Tohle se během cesty stalo už několikrát. Jednou jí dali napít, ale při ostatních zastávkách za ní nepřišli. Hodiny pak vždycky plynuly a ona zápolila s pouty, svíjela se a pokoušela se křičet, ale marně. Únosci ji očividně přesouvali z místa na místo a pro chvíle, kdy od ní odcházeli, si určitě vybírali místa natolik osamělá, aby zvuky nikdo neslyšel. Po nějaké době se vždycky zase vrátili a auto se rozjelo.

Tentokrát ale ne.

Uslyšela přibližující se těžké kroky a zachvátil ji ledový děs. V zámku kufru zarachotil klíč, cvaklo to a vzápětí ji zalilo světlo; po předlouhých hodinách ve tmě bylo tak pronikavé, že prosáklo i páskou a podráždilo jí zornice. Když jí látkovou pásku strhli, pevně stiskla víčka a odvrátila se, ale vzápětí ji popadly hrubé ruce. Zvedly ji do sedu a nechaly ji tak. Zasténala, protože se jí zatočila hlava. Honem zamrkala, aby se její oči přizpůsobily světlu, ale chvíli trvalo, než se z rozmazané šmouhy vylouplo okolí. To, co spatřila, dokazovalo, kolik času strávila v naprosté tmě: neoslnilo ji rozzářené slunce, ale pološero na podzemním parkovišti.

Vyděšeně těkala očima kolem sebe, po vlhkých a flekatých betonových pilířích, po zrezivělých smyčkách řetězů zavěšených od stropu. Dvacet metrů před ní se rýsoval ohořelý vrak nějakého auta. Hlouběji vzadu panovala tma, jen tu a tam narušená křížujícími se pruhy matného, ušmouraného denního světla. Pak spatřila ty dva, jak na ni shlížejí.

Oba na sobě měli tmavé overaly, rukavice a na hlavách pletené lyžařské kukly s otvory pro oči a ústa. Jedna byla sytě vínová, druhá neónově oranžová. Zkoumavě si Louise měřili. S vytřeštěnýma očima jim pohled bezmocně oplácela.

„Ta teda vypadá,“ prohodil ten s vínovou kuklou.

Z reakce jeho parťáka na Louise padla ochromující hrůza, jakou ještě nezažila: „To všecy. Pokaždý.“

„Až se umeje, tak prokoukne,“ řekl Vínový.

Oranžový na ni nepřestával zírat. Byl z těch dvou vyšší. Podle proužečku kůže, který bylo vidět kolem jeho očí, se zdálo, že je černoch. Z jeho řeči nezazníval žádný rozeznatelný přízvuk, kdežto ten druhý, který vypadal na bělocha, mluvil jako lidé odněkud z okolí Birminghamu.

„Má hezký nohy,“ poznamenal Vínový.

Louise si opožděně uvědomila, že je bez sukně a bez bot; pořád ale na sobě měla aspoň punčocháče, i když děravé jako řešeto.

Vínový se sklonil a zmáčkl jí levé prso. „A pevný kozy. Udržuje se pro svýho starýho ve formě.“

Louise ten ponižující dotek skoro ani nezaregistrovala. Martyrium, kterým procházela, bylo čím dál skutečnější. Najednou na ni padla hrozná, příšerná jistota, že už nikdy nevidí ani Alana, ani jejich půvabný venkovský domov.

Vínový se zachechtal. „Ještě že se neposrala. Nesnáším, když se poserou.“

„P-prosím,“ vykoktala. „Nechte mě jít, nechte mě jít, pusťte mě... Nikomu nic neřeknu... ani bych nemohla, vždyť nic nevím!“ Ale přes roubík z ní vycházelo jen sotva slyšitelné, uslintané mumlání. Ti dva ji beztak nevnímali.

„Jak jsme na tom s časem?“ zeptal se Oranžový.

Vínový koukl na hodinky. „V pohodě.“

Oranžový přikývl, shýbl se k brašně a začal se v ní přehrabovat. Louise ho sledovala a vlasy se jí ježily hrůzou. Netušila, co to s ní udělá, jestli se mu v ruce objeví nůž. Když vytáhla láhev vody a cosi, co vypadalo na šunkový sendvič v celofánu, spíš ji to zaskočilo, než aby pocítila úlevu.

Oranžový chvílku nehybně stál a zaujatě si ji měřil lesklýma hnědýma očima. Konečně zas promluvil, a tentokrát na ni, ne na svého komplice.

„Poslouchej, děvenko, a poslouchej dobře. Sundám ti ten roubík. Můžeš vrískat a ječet z plna hrdla, nikdo tě neuslyší. Ale nás to nasere a tomu, co tě čeká, stejně neuhneš. Jediný rozdíl je v tom, že když budem nasraný, můžem tě napřed zmlátit. Jasný?“

Louise mu bezmocně opětovala pohled a nepatrně přikývla. Vůbec nepochybovala, že výhrůžku myslí vážně.

„Takže radši nezlob. Klídek a ticho,“ dodal, natáhl ruku a začal jí pomalu odlepovat izolační pásku.

Štípalo ji to do vyprahlých rtů, a když jí pásku odtrhl ze zátylku, vyrval spolu s ní i vlasy, ale vůbec jí to nevadilo. Hlavně že ji zbavil roubíku. Bylo báječné zase normálně dýchat.

Lokala vzduch plnými doušky, ale navzdory svému slibu se neudržela a vyhrkla: „Poslyšte... ať chcete, co chcete, manžel vám to dá. Nebo banka, kde pracuju. Nevím, kdo jste a proč to všechno děláte, a ani to nechci vědět, ale –“

Oranžový se na ni zamračil. „Nevaroval jsem tě, ať držíš hubu?“

„Dejte manželovi aspoň vědět, že je se mnou všechno v pořádku,“ žebronila. „Nic víc po vás nechci...“

„V pořádku?“ utrousil ležérně Vínový. „Kdo tady říká, že je s tebou všechno v pořádku?“

Sjela očima od Oranžového k němu. Snažila se neztratit odvahu a nedat najevo strach, ale bylo jí jasné, že jejich upřeným pohledům se jeví vyplašená jako králík. „Měli... měli byste vědět, že... ať už jste mě unesli z jakéhokoli důvodu a máte v plánu cokoli..., můžete na tom vydělat. Hromadu peněz. Stačí, když –“

Oranžový se nad ni výhrůžně naklonil. „Opakuju: drž – už – konečně – hubu!“

Zaznělo to tak ostře a oči se mu tak nepřičetně leskly, že Louise navzdory zoufalství zmlkla.

Chvíli ji upřeně pozoroval a pak s uspokojením odšrouboval víčko láhve s vodou a podal jí pití. V první chvíli měla

chuť odmítnout – jako by nad nimi tím nepatrným gestem odporu mohla získat navrch –, ale vzápětí jí došla bláhovost iluze, že těmhle chlapům záleží na tom, jestli má žízeň nebo ne. Potřebuje si zachovat jasnou hlavu a chladnokrevnost; vším, co udělá, musí cílit na přežití. Jedině tak má šanci vyváznout. A tak se přece jen napila, zhluboka, žízňivě.

Pak jí přistrčili k puse sendvič. I když se jí žaludek bolestivě svíral hladem, bylo jí tak nanic strachy, že ze sendviče dokázala leda uždibovat. Pokradmu se přitom rozhlížela, jestli odněkud nekyne naděje na útěk. Napravo vedlo nahoru cosi jako výjezdová rampa, ale když se teď její zrak přizpůsobil šeru, rozeznávala spoustu dalších autovraků – zkroucené hromady ohořelého nebo zrezivělého šrotu pohřbené v zastrčených koutech a obalené tlustou vrstvou prachu a pavučin. Dosud si namlouvala, že ať je, kde je, někdo sem třeba náhodou zvenčí zabloudí a bezděky ji zachrání, ale když teď viděla všechnu tu plesnivinu a zchátralost, naděje se vytrácela. Ostatně i kdyby se stal zázrak a povedlo se jí utéct, stejně by nevěděla, kam běžet. Bůhví, po kolika úsecích rampy by se musela vyškrábat, než by se dostala na povrch, a po věznění v kufru byla tak zesláblá, že by se nejspíš ani neudržela na nohou. Znovu ji přepadla hrůza a zoufalství.

Oranžový se vzdal pokusů nakrmit ji sendvičem. Zmačkal ho i s celofánem a zahodil. Zašrouboval láhev pití a strčil si ji do kapsy. „A teď dezert,“ prohlásil, znova zalovil v brašně a vytáhl malou kovovou krabičku.

Otevřel ji a uvnitř se objevily dva podlouhlé předměty. Jeden podal kumpánovi, druhý si nechal. V Louise hrklo, když spatřila, že to jsou injekční stříkačky. V té, kterou držel Vínový, byla nějaká průhledná tekutina, kdežto obsah druhé, kterou si nechal Oranžový, byl tmavorudý skoro do černa.

„Dáme ti injekci,“ oznámil Oranžový. Ukázal jí tu svou. „Jak vidíš, tahleta není čistá. Používala se už mockrát a je v ní krev, kterou nedávno odebrali šlapce na heráku. Ale ta druhá je sterilní a je v ní lékařsky schválený sedativum. Je na tobě, po který sáhne.“

Nastalo krátké ticho, během něhož se Louise pokusila promluvit, ale místo toho se jí obrátil žaludek. Několikrát se naprázdno vyzvracela, pak k nim zvedla oči, ale nic neřekla. Jen nepatrně sklonila hlavu, aby naznačila, že se nebude vzpouzet.

„Chytrá holka,“ pochválil ji Oranžový, vrátil injekci s krví do krabičky a tu uklidil. Připlácl Louise ruku k ústům a vmáčkl ji zpátky do kufru. „Já věděl, že přijdeš k rozumu.“

Vínový za jeho zády sundal čepičku ze sterilní jehly a položil prst v rukavici na píst.

„Prostě jen lež,“ dodal Oranžový, „a myslí na Anglii.“

4. KAPITOLA

Policejní stanici Deptford Green postavili v sedmdesátých letech a přesně ve stylu oné duchaprázdné doby jí dali podobu nudného monolitu z šedivého betonu. Třípatrová budova stála zády k Temži v místech, kde se řeka stáčí na jih kolem Isle of Dogs. Zepředu působila vcelku uvolněně; nad vysokým a širokým vchodem byla modrá lucerna a v oknech žaluzie.

Ale dojem a skutečnost jsou dvě různé věci. Zezadu se stanicí sousedilo parkoviště pro zaměstnance a tři parkoviště narvaná k prasknutí zabavenými vozy, které byly kradené nebo byly použity při páchání trestné činnosti. Všechna obíhal třímetrový ocelový plot opatřený nátěrem znemožňujícím lezení a pravidelně rozmístěnými reflektory. Zadní stěnu budovy pokrývala graffiti urážející policii (místní velitel nechával okamžitě odstranit jen ta, která se objevila vepředu) a kolem se povalovaly cihly a rozbité láhve, které při různých příležitostech posloužily jako vrhací zbraně. Na omítce byly tu a tam dokonce patrné díry po kulkách, ale ty se většinou opravovaly rychle.

Čtvrť Deptford si v průběhu let prošla různými proměnami. Kdysi tu bývaly prosperující doky, v současné post-industriální éře se proměnila v městskou pustinu; sice tu vznikla vzkvétající umělecká a kulturní scéna, ale za pestrou fasádou bujel zločin a chudoba. Ačkoli se od úsvitu jednadvacátého století ledacos změnilo k lepšímu, policejní stanice Deptford Green pořád tak trochu působila dojmem Pevnosti Apačů v Bronxu a odráželo se to nejen navenek, ale i uvnitř. I na londýnské poměry měla neobyčejně napilno. Stísněnými místnostmi a chodbami připomínajícími králičí nory v jednom kuse chvátali policisté v uniformách i v civilu, jako by šlo o život. Bez ustání tu zvonily telefony a někdo pokřikoval příkazy. Zadržovací cely byly vždycky přinejmenším zpola plné.

Nedělní ráno by pochopitelně mohlo představovat výjimku. I v nejdrsnějších koutech města bývá v ospalých hodinách po pravidelné sobotní pijatyce klid.

Proto Hecca překvapilo, když krátce po desáté ráno uviděl na parkovišti víc aut než obvykle. A zvláště ho překvapilo jedno konkrétní, bílé BMW kupé. Chvilí se na něj díval a pak schlíple vešel vchodem pro zaměstnance dovnitř. První, na koho uvnitř narazil, byla Paula Clarková, civilistka, která pro něj pracovala jako administrativní asistentka. Byla to drobná a baculatá místní holka – odbarvená blondýnka s mohutným poprsím připomínající mladou Barbaru Windorovou –, kterou mu půjčila místní kriminálka.

„Co tu děláte?“ zeptal se, protože ho překvapilo, že ji v práci potkává o víkendu.

Vypadalo to, že Paula je na odchodu. V jednom podpaží nesla kabát a kabelku, ve druhém štos hlášení, která zřejmě

hodlala doma přepsat do počítače. Když ho uviděla, neusmála se – ne že by se usmívala často, ale tentokrát působila ještě podrážděněji než obvykle.

„Musela jsem přijít roztřídit papíry, protože jste nezvedal telefon,“ odpověděla.

Vytáhl z kapsy saka mobil a zjistil, že nefunguje. „Ten hajzlík chcípnul.“

„Je tady superintendantka Piperová,“ dodala Paula.

„Já vím, viděl jsem venku její auto. Co chce?“

„Vás.“ Paula ho obdařila dlouhým významným pohledem, pak se kolem něj provznášela na svých jehlových podpatcích a vyšla ven.

Heck vyšel po zadním schodišti do patra. Kancelář, ve které momentálně pracoval, byla zasunutá v nejmíň využívaném a nejhůř přístupném koutě budovy. Místní policajti o ní dodnes mluvili jako o „rezervní místnosti pro předváděčky“, i když v ní úřadoval už přes dva roky.

Zamířil k ní chodbou, ale když uviděl, že dveře jsou dokořán, zarazil se. Rýsovala se v nich vysoká silueta detektiva inspektora Dese Pallisera. Bylo mu pětapadesát a byl to ostřílený polda s mnohaletými zkušenostmi. Byl štíhlý a prošedivělý, měl ošlehanou pleť, a kam až Heckova paměť sahala, nosil rozježenou šedivou bradku a knír. Klamal zevnějškem – nikdo by u něj nečekal bodrou náturu. Jakmile Hecka zahlédl, mávl na něj, ať jde dál. Heck se k němu pomalu šinul, dával si načas. V kanceláři byla ještě jedna osoba, přecházela za Palliserem sem a tam. Podle sošné postavy, perlově šedé halenky, úzké černé sukně a hřívy zlatohnědých vlasů (nevy-sloužila si přezdívku Lvice zbůhdarma), poznal detektiva superintendanta Gemmu Piperovou. Jako obvykle měla v ruce

štůsek papírů, rychle je pročítala a jeden po druhém podrážděně odhazovala.

„No konečně. Dobré ráno,“ přivítal Hecka Palliser.

Heck mlčel. Padla mu do oka cedule, kterou mu kdosi přilepil zvenčí na dveře. Stálo na ní:

FLÁKÁRNA

(Kopem se tu do prdele)

Bez takových nejapností by se v tuhle chvíli obešel.

Superintendentka Piperová si ho přes místnost měřila. Z vlasů, které přes den nosila vyčesané nahoru, se jí uvolnilo několik pramenů a visely jí na ramena. Hodně jí to slušelo. Ale ve tváři byla bledá a modré oči jí plály.

„Víš, že na tebe čekáme skoro dvě hodiny?“ obořila se na něj.

„Ehm, ne, až doteď jsem to nevěděl.“

„Co to na nás zkoušíš, Hecku?“ nenechala se odbýt. Heck měřil přes metr osmdesát, ale Piperová nebyla o moc menší, a i kdyby ano, dohnala by to přímo kolosální osobností. Rozzuřeně přecházela po místnosti. „Myslíš, že mě baví trávit neděli tím, že se přebírám tvým bordelem?“

„Nefunguje mi mobil.“

„Tak si sežeň funkční!“

„Seženu... Pokud si to můžu dát do nákladů.“

Povytáhla obočí. „Cože?“

„Zabilo ho pracovní nasazení, takže jestli si musím koupit jiný...“

„Snažíš se mě schválně vytočit?“

„Ne, jenom –“

„Na to fakt nemám náladu.“

„To je vidět.“

Namířila na něj prstem. „A taky se tu nepředváděj.“

„Omluva by nebyla od věci, Hecku,“ ozval se Palliser.
„Vážně jsi nás nechal čekat.“

„Já vím, omlouvám se. Ale nevěděl jsem, že přijдете.“

„To je k nepřehlédnutí,“ opáčila Piperová a rozmáchlým gestem ukázala na neuspořádané hromady dokumentů mezi počítači, neumyté hrnky od kafe a přetékající přihrádky s poštou. „Rozhlídni se kolem, vypadá to tu jako po výbuchu bomby. A když už je o tom řeč...“ Přšla ke dveřím a strhla z nich ceduli. „Co má znamenat tohle?“

Heck se kysele usmál. „Ty se mi tu objevujou dnes a denně.“

„Zase jsi někomu šlápnul na kuří oko?“

„Držím si od všech odstup, takže nikomu šlápnout na nohu nemůžu,“ opáčil. „Vsadil bych se, že někdo z místních detektivů vyslepičil Bobbymu Ballamarovi, že vyšetřuju zmi-zení jeho dcery v rámci celé série. Nechápu, jak jinak se toho mohl domáknout. Co to zjistil, dělá mi ze života peklo.“

„Máš pro to důkaz?“ zeptal se Palliser užasle.

„Jasně že ne.“

„A co má tohle vůbec znamenat?“ přistrčila mu Piperová pod nos ceduli.

Heck pokrčil rameny. „Znáš poldy z okrsků. Jsou přesvědčeni, že nikdo nemaká tak tvrdě jako oni. Podle nich se tady kopu do zadku.“

„Bohužel si to nemyslí jenom oni.“ Na okamžik se roz-

hostilo ticho. Superintendantka Piperová najednou působila nejistě a jako by nebyla ve své kůži.

„Aha,“ pokýval hlavou Heck. „Takže o to tady běží.“

„Musels to přece čekat,“ řekl Palliser.

„Scotland Yard ztropil povyk?“

„Tvoje analýza případu neměla kýžený účinek,“ vysvětlil Palliser.

Heck se svezl na židli a ani se nepokoušel zakrýt podráždění. „Mořil jsem se s ní tři neděle. Podělaný tři neděle.“

„Snaha se tomu upřít nedala.“ Piperová se posadila naproti němu. „Ale to je asi tak všechno. Důkazy jsou v poměru k vynaloženému času dost chatrné. Jak dlouho už se tím případem zabýváš?“

„Dva roky a čtyři měsíce.“

„A jak jsi pokročil – nijak.“

„Potřebuju víc lidí,“ namítl.

„No, odteď máš ještě o jednoho míň.“

Heck se vsedě pomalu napřímil. „Jak můžu mít o jednoho míň než nikoho?“

„Ten jeden jsi ty, Hecku,“ řekl Palliser.

Heck se díval z jednoho na druhého a nakonec se zastavil pohledem u Piperové. „Snad to nechceš zabalit?“

„Moje rozhodnutí to není.“

„Ani mi nemusíš říkat čí,“ opáčil. „Laycock, co? To je mi překvápko.“

„Je to beznadějný případ,“ namítl. „Sám jsi mi to říkal.“

„Jo, ve chvíli frustrace jsem mohl něco takového plácnout.“

„A frustrace je tady zjevně víc než čehokoli jiného.“

Heck vstal. „Kde je sakra problém? Věnuju tomu, kolik

času se dá, a většinu z toho zadarmo. Nenechávám si proplácet žádný nehorázný přesčasý.“

„Problém je, že bys byl užitečnější jinde,“ opáčila. „Zločiny nepočkají jen proto, že momentálně děláš na něčem zajímavějším.“

„Zajímavějším?“ Heck nevěřil vlastním uším. „Máme tu osmatřicet pohřešovaných žen! To je sakra víc než ‚zajímavý‘, nezdá se ti?“

Piperová místo odpovědi prolisovala několik složek a papírů rozházených po stole. „Kde máš důkaz, že ta zmizení spolu nějak souvisejí? Kde je mezi nimi nějaká spojitost? Některé z těch případů se odehrály čtyři sta kilometrů od sebe, prokristapána! Nezlob se... Vkládala jsem v tebe důvěru dva roky, ale teď je konec. Studnice důvěry vyschla.“

„Ale –“

„Přemlouvání si nech od cesty, Hecku. Jsi jeden z nejlepších detektivů, co mám, ale ta tvoje intuice se ukázala jako drahý luxus. A koukni se na sebe, jak vypadáš! Dej se do pucu, proboha.“

„Ani tě nezajímá, proč tak vypadám?“ zeptal se.

„Ne.“

„Mám za sebou celonoční sledovačku. Musel jsem se jí ujmout sám, protože nikoho jiného k ruce nemám.“

Z chodby dolehly do kanceláře hlasy. Podle typického nosového jiholondýnského přízvuku poznali vrchního inspektora Slackwortha, který vedl oddělení kriminální policie tady v Deptford Green.

„Mám jedno nové vodítko, které vypadá hodně slibně,“ dodal Heck. „Ale ještě jsem se po té stopě ani nestačil vydat.“

„Všechno to sepiš,“ řekla Piperová. Jedním uchem po-

slouchala hovor na chodbě a zase si prohlížela ceduli z Heckových dveří. „Všechny případy se vrátí na příslušná oddělení kriminální policie a oddělení pohřešovaných osob, která je původně vyšetřovala. Můžeme jim zároveň poslat i tvoje nové poznatky.“

„*Osmatřicet* pohřešovaných žen.“

„Podle *tebe*,“ podotkl Palliser.

„Přece to nemůžeme jen tak zabalit,“ nevzdával se Heck. „Jsme přece oddělení sériových zločinů, prokristapána!“

Superintendentka Piperová vstala. „Budeme to pořád monitorovat. Ale na vlastní vyšetřování momentálně nemáme zdroje.“

„Co kdyby –“

„Nehodlám se s tebou dohadovat, Hecku. Prokázala jsem ti laskavost, že jsem ti to přijela říct osobně. Mohla jsem poslat jenom Dese nebo ti to oznámit po telefonu. Prostě se s tím smiř.“

Rázně došla ke dveřím a natáhla si sako.

„Je zázrak, že tuhle práci vůbec někdo dělá,“ řekl Heck. „A víš, co dalšího je zázrak? Že vůbec někdy někoho chytíme, když máme ve vedení takový klauny.“

„Dávej si pozor na pus!“ vztekla se k němu otočila. „Brzdi, seržante.“

„Nemyslel jsem tebe...“

„To je fuk. Nekázeň nestrpím. A tady jsi skončil. Tak buď od té dobroty, udělej si pořádek v papírech a potom i ve vlastní hlavě. A hni kostrou, ať jsi obratem zpátky ve Scotland Yardu.“

S těmi slovy se odporoučela, pospíchala chodbou, aby dohnala inspektora Slackwortha – robustního hranatého ple-

šouna s povislými tvářemi a zlomyslnýma prasečíma očkami, který se zrovna pokoušel dělat dojem na hezkou mladou policistku ve službě.

Heck se za ní otráveně díval.

„Myslíš, že bude někomu vadit, když si tu zapálím?“ zeptal se Palliser a popošel, aby nebyl vidět z chodby.

„Jak to mám vědět?“ opáčil Heck.

„Je to přece tvůj kancl.“

„Už ne.“

Superintendentka Piperová stála na konci chodby, mávala cedulí z Heckových dveří – zvládala to, ačkoli měla paže založené na hrudi – a obouvala se do Slackwortha. Chodbou se rozléhal její hlas ostrý jako práskání bičem a Slackworth, který se před svými podřízenými choval jako tvrdý chlap, se během chvilky začal nervózně ošívát a tvářil se zaraženě.

„Lvice,“ utrousil Heck. „To teda sedí.“

„Má i vlídnější stránky.“ Palliser stál u otevřeného okna a vyfukoval kouř. „Kdo by to měl vědět líp než ty.“

„To bylo už dávno.“

„Ale pořád jí na tobě záleží.“

„No jasně.“

„Kupříkladu je přesvědčená, že si potřebuješ oddechnout.“

„Cože?“

„Jsi na hromadě, Hecku. Už dva roky sis nedal pauzu.“

„Nemůžu si to dovolit.“

„Na důvodu nezáleží.“

„Ale záleží.“ Heck gestem opsal prázdné stoly a židle. „Pracovalo tu pro mě šest policajtů, Desi. Musel jsem se dívat, jak jednoho po druhém přesouvají k jiným úkolům. Po-

sledních devět měsíců už mám jenom administrativní asistentku na částečný úvazek.“

Palliser pokrčil rameny. „To, že víš, proč jsi utahaný jako pes, problém neřeší. Šéfuje tady ona a je přesvědčená, že ti únava začíná zatemňovat úsudek. Že přes stromy nevidíš les.“

„Že mám syndrom vyhoření?“

„Že k němu nemáš daleko.“

„Kravina.“

„Ne, dělá si o tebe upřímnou starost.“

„Myslím celou tuhle záležitost.“

„Jo tak, to jo. To kravina je.“ Palliser vzhlédl ke stropu, protože ho dodatečně napadlo, že by tu mohl být detektor kouře, a ulevilo se mu, když nikde žádný neviděl. „Jsi obyčejný detektiv seržant, Hecku. Ale už dva roky děláš nezávisle, sám si vykazuješ odpracované hodiny i výdaje. Bylo nabíledni, že ti to dřív nebo později někdo zatrhne. Je to typické politikaření, typické úřední nesmysly. Jenže s tím nic nena-děláš.“

„Zvlášť když to nařídil někdo jako Laycock, co?“

Superintendentka Piperová šéfovala oddělení sériových zločinů, ale její přímý nadřízený, velitel Jim Laycock, byl ředitelem celého Národního kriminálního útvaru a byl v podstatě bůh. Heck se s ním přesto nejednou pustil do křížku.

„Laycock se taky zodpovídá vyšší moci,“ řekl Palliser, jako by to snad mělo Hecka utěšit.

„Je to kancelářská krysa.“

„Tím spíš musí sekat dobrotu. Musí všechno nějak vybalancovávat. Vzhledem k vaší společné historii je s podivem, že ti nechal volnou ruku tak dlouho.“

Heck se vrátil ke stolu a ztěžka se posadil. Hlava ho z frustrace bolela jako střep. „Jde mi jenom o všechny ty pohřšované. Vyřeším to, Desi. Vím to. Najdu je, anebo aspoň zjistím, co se jim stalo.“

Palliser vyhodil nedopalek z okna. „Tohle už jsme probírali, kámo. Hod' to za hlavu a dej si oraz. Potřebuješ ho jako sůl.“

5. KAPITOLA

Když Louise znovu přišla k vědomí, bylo jí příšerně. Třeštila jí hlava a žaludek se jí obracel div ne naruby.

Nejdřív si ani nevzpomněla, že ji unesli. Jen zmateně přemítala, co dělá zabořená v rozvrzaném starém křesle páchnoucím zatuchlou močí. Ale když se rozhlédla a došlo jí, že se nachází v mrňavé místnůstce bez oken a že bolestivé tepání v pravé paži je důsledek injekce, všechno se jí rázem vrátilo – společně s návalem paniky.

Pokusila se prudce vstát, ale byla pořád ještě zesláblá; bosé nohy se jí rozjely po bílém linoleu a upadla. Svalila se jako pytel brambor hned vedle otevřené papírové krabice, přetékáající spodním prádlem: krajkovými kalhotkami, hedvábnými punčochami, podvazkovými pásy. Ucouvla před ní jako před klubkem hadů. Vydrápala se na všechny čtyři a popátkem se sunula dozadu, dokud nenarazila do něčeho dalšího: ocelového stojanu s ramínky, přeplněného oblečením. Visely na něm šaty, topy a sukně nejrůznějších barev a velikostí, všechny svůdné, přiléhavé a tenoučké; takové kousky,

jaké by asi nosily slavné modelky. Odpuzovaly ji svou vyzývavostí a nevkusem. Nevěstilo to nic dobrého.

Se srdcem až v krku se pokusila zvednout, ale šlo to ztuha. Zřejmě ji několik hodin drželi pod sedativy, protože měla pocit, jako by se zotavovala z horečky – při každém rychlejším nebo špatně načasovaném pohybu se jí zatočila hlava. Ale utěšovala se aspoň jedním: nenechali ji svázanou. Zápěstí sice měla odřená, ale plastová pouta jí díkybohu sundali. A přestože místnůstka byla maličká a přecpaná věcmi, pořád byla mnohem lepší než klaustrofobický kufr auta. Rozhlédla se kolem, jestli nenajde nějakou únikovou cestu.

Prostor osvětlený jedinou žárovkou bez stínítka nebyl o nic větší než zkušební kabina v obchodě, ale vedly z něj dvoje dveře z lakovaného dřeva. Louise k jedněm doklopýtala a vzala za kliku. Otevřely se, ale na druhé straně byla jen bíle vykachlíčkováná koupelna se záchodovou mísou, umyvadlem a sprchou. Nechybělo ani zrcadlo a Louise v něm letmo zahlédla vlastní odraz. Tolik se lišil od toho, na který byla zvyklá, že vyjekla a uskočila.

Svedla kratičkový zápas sama se sebou a pak se přece jen odhodlala vkročit tam znova.

A vzápětí se rozbřečela.

Její obličej vypadal, jako by ho vyrobili pro divadelní inscenaci hororu. Oči měla zrudlé od pláče, zplihlé vlasy se podobaly krysím ocáskům, pozůstatky make-upu se groteskně roztekly a rozmazaly. Jindy zdravá pleť zpopelavěla a měla nádech dozelena. Přestože ji drželi v zajetí nejvýš pár dní, už se zdálo, že zhubla: lícní kosti jí ostře vyčnívaly. Sklopila pohled a zjistila, že to, co zbylo z jejího oděvu, je nechutné k pozvracení – zapatlané od motorového oleje a tělesných tekutin. Rázem pochopila ohavný puch moči.

Šok z toho všeho na ni byl prostě moc. Ráda by zachovala chladnou hlavu, brala strážně spojené s únosem racionálně a ubránila se panice, ale copak není šílenství myslet si, že to něčemu pomůže? Proboha, je ve spárech těch bestií jen chvíli, a už vypadá jako mrtvola! A co teprve, jestli ji budou věznit týdny, měsíce nebo ještě déle?

Není co řešit. Musí utéct, jakýmkoli způsobem, za jakoukoli cenu.

Vrátila se do té větší místnosti a zpanikařeně se rozhlížela. Prve viděla správně, že tu nejsou žádná okna. Zvedla oči ke stropu. Byl z holých prken, měla ho něco málo přes půl metru nad hlavou. Vzepřela se proti němu rukou. Ani se nehnul. Sama nevěděla, co vlastně čekala – že ho nadzvedne jako poklop? Blbost. Ale stejně se do něj opřela znova a víc, zatlačila vši silou, jenže vtom se s ní všechno zhouplo a div neupadla.

Nejdřív jí připadalo, že prodělává recidivu, další nápor účinku drog. Pak si ale uvědomila něco pořádně bizarního: neztratila rovnováhu, ale opravdu se s ní zhoupla celá místnost. Zakolébala se podlaha. A vzápětí znova, takže Louise zavravorala a jen tak tak se udržela na nohou. Místnůstka se houpala – sice nijak divoce, ale citelně.

Co to má prokristapána znamenat? Kde to proboha je?

Panika ji popoháněla k útěku, naléhala, že bez ohledu na děsivost situace musí za každou cenu prchnout – proboha živého, musí pryč!

Zbývaly ještě jedny dveře.

Ani v nejmenším nepochybovala, že budou zamčené. A opravdu: když se o ně opřela a zkusila otočit mosazným knoflíkem, ani se nepohnuly. Tiše zaklela, aby se nerozbre-

čela zoufalstvím. Udělala další pokus, ale nedokázala knoflíkem pootočit ani o kousek.

„Do hajzlu,“ zasténala. Pokusila se dveře vyrazit ramenem, ale docílila jen toho, že se praštila. „Krucinál!“ Zoufale se rozkřičela. „*Krucinál, pomozte mi někdo, prosím!*“

Knoflík se náhle otočil opačným směrem. V zámku hlasitě cvaklo. Louise ucouvla. Dveře se doslova rozletěly, dovnitř vešel muž a zavřel za sebou. Byl to ten vysoký černoch v overalu, rukavicích a pletené oranžové lyžařské kukle. Ještě se nepřevlékl. Přejížděl ji pohledem od hlavy k patě. Stejně jako předtím to nebyl pohled, na jaký byla dosud od mužů zvyklá. Nebylo v něm ani stopy po chťiči nebo vzrušení – šlo o čistě profesionální, chladně nezaujaté hodnocení. Když konečně promluvil, jeho slova jí vyrazila dech. Skoro nevěřila vlastním uším.

„Odhadl jsem, že máš sedmatřicítku. Myslím velikost bot. Máš?“

Louise zaskočeně přikývla.

„Fajn. Tak na, vem si je.“

Vrazil jí do rukou pár bot. S pocitem, že tohle přece nemůže být pravda, k nim sklopila zrak: vysoké lodičky s páskem přes patu, z černé kůže s červeným lemem, evidentně úplně nové. Za normálních okolností by nad takovým kýčem ohrnula nos. Jenže se jí moc nezdálo, že by to byl dárek.

„A koukej se osprchovat,“ dodal muž. „Děsně jsi to tu zasmradila.“

Zvedla k němu pohled. Nespravedlivost toho prohlášení v ní konečně probudila kuráž. „A vás to překvapuje?“

Ukázal na koupelnu. „Mazej támhle. Ve skřínce u zrcadla najdeš pastu a kartáček, tak si vyčisti zuby. A osvěž si dech.“

„Cože?“

„Máš na to dvě hodiny. Na tvým místě bych si dal zále-
žet.“

„Co to plácáte?“

„Dej se do pucu, ty náno pitomá!“

Fakt, že ji ještě nezabili a tím dokázali, že pro ně má větší cenu živá, jí vlil do žil novou odvalu. Anebo jí instinkt napověděl, že se blíží rozhodující okamžik a že je to hop nebo trop. Každopádně ji najednou místo strachu popadl vztek.

„Ani mě nehne,“ odsekla.

Skočil k ní. „Hele, holka, ty tady nešéfuješ. Nemáš žádný názory. Nemyslíš. Jen děláš, co se ti poručí. Jasný?“

„Tohle vám neprojde!“

„Ne?“

„Policie mě bude hledat.“

„To je riziko povolání, drahoušku.“ Usmál se a předvedl bělostné žraločí zuby. „Ale měl bych dodat, že ne zrovna velký.“

Vystartovala a pokusila se kolem něj proklouznout.

Drapnul ji, než stačila vzít za dveře, rukou v rukavici ji chytil pod krkem a vztekle ji odhodil přes celou místnost. Přistála v křesle tak zprudka, že si vyrazila dech. Muž se k ní navzdory svojí mohutnosti vrhl jako kočka – mrštně a ladně. Skočil na ni a vrazil jí tvář těsně před obličej. Takhle zblízka bylo vidět, že má bělma podlitá krví. Dech mu páchl česnekem. Vytáhla krk co nejvýš a chtěla se odvrátit, ale svou vahou ji znehybnil.

„Ty mrcho bláznivá,“

*Vážení čtenáři,
právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!*